

skjuta på. Lastbilen kränger och slänger från höger till vänster och man väntar blott att vid en häftig överhalning få se någon av passagerarna på dess krön vräkas av. Men de hålla sig krampaktigt fast i de rep, som äro surrade kring bagaget.

Än sitta vi fast i gyttjan, än hugger en bilbotten mot en vall och åter måste spadar och hackor träda i verksamhet. Ett par gånger sticker torr mark upp ur dessa långa landsvägssjöar, men glädjen varar inte länge, vattnet forsar åter framför bilarna som kring förstäven av en motorbåt.

När kulturbältet med sina kanaler, sitt vatten och sina farliga broar äntligen nått sin gräns, reser sig ett annat hinder i vår väg, en ganska ansenlig steril och flack sanddyn. De långa, smala repmattorna breddes under hjulen, motorerna klämde i, man vann några få meter och satt fast i sanden tills mattorna blivit flyttade framåt ännu ett stycke.

Sedan vi äntligen övervunnit detta hinder och fått veta att fem liknande ställen funnos på vägen till grotorna, höllo vi rast och rådplägning och beslöto att mobilisera kärror och oxar. Hästar funnos ej att tillgå. Det var redan kolmörkt. Tältet slogs upp och lägret nr 116 gjordes i ordning. Efter ett par timmar kommo två kärror och nio oxar. De senare fingo hjälpa bilarna på deras återtåg till Tun-hwang.

Följande dag bestego vi kärrorna och åkte mot sydväst mellan meterhöga jardangklotsar och strimmor av flygsanddyner. Det blåste friskt emot oss, och stoftet, som virvlade i luften dolde snart bergen i sitt